

En svensk-amerikansk historia.

Mrs Joe Swanberg hörde till dem som alltid vilja göra någonting ovanligt, men inte riktigt vågat. En kvinna i vilkens blod modernitetsbacillen alltid fört en ojämn strid mot anti-toxinerna av i går. Hon hade kommit från Sverige till U. S. A. med sina föräldrar bara femton år gammal, och på den tiden fanns det ingenting sådant som dansmaraton, ty på de svenska festerna och tillställningar vilka hon besökte, dansades det hem- och både hastigt och lugnt. Hastigheten förbjöd dansens utsträckning över timmar och dygn, medan lustigheten gjorde att man blott hade det så mycket roligare den korta stund det varade. Fast hon nu bar sina kjolar så korta som möjligt, och sitt bobbadde hår en liten smula längre, därför att hon väntar på att det långa håret skall dekorerats modernt igen, är hon i grund och botten samma spekulerande, reserverade person. Hon var vacker nu. Tjugofem till hösten förstås. Hon hade varit vackrare då. Det långa håret och dito kjolarna till trots. Så att inte hade det varit någon sak för henne att få Joe Swanberg inte. Tur i spel och otur i kärlek. — se där Joe Swanberg. Andra flickor brydde sig inte om Joe ett grand. Han hade inte varit rik då, bara en lovande ung man. Hette det. Spelade på bör- sen och ville gärna gifta sig. Ingen Valentino var han förstås. Nästan bättre nu sedan han äldrats en smula. Men Ellen Swanberg tyckte nog om sin lilla gubbe i alla fall. Jo, vars!

Mrs McIntyre, nee Gerna Andersson, kom inrusande. Och det mitt på blanka förmiddagen också. Va gick det åt henne!? Shopping-bagen kastades på en stol, medan Gerda hälsade sitt good-day. Ett magasin i handen, — uppslaget. Fetstil, siffror, ord! Gerda var röd och het. Munnen öppen. Visande skriande vita tänder. Ögonen som strålade tvillingstjärnor. Håret i burr. Gerda var vacker; — ett år yngre än Ellen förresten.

"Hallå på dej du!" Gamlas bekanta Ellen och Gerda. "Vet du va' vi ska' göra, du och jag?" Minen var hemlighetsfull. Munnen färdig att skvallra, även innan svar kom. Vilket den gjorde. "Jo, vi ska sända in våra foton till den här tidningen", visande på magasinet "vi kan bli filmstjärnor vet du! Dom har en skönhetsavdelning". Det sista var den enda förklaring hon ansåg sig behöva ge för det hela.

målen som räddade England från att indragas i det amerikanska inbördeskriget, att hela drottning Victorias troverser med hennes ministrar och regemänt utmärktes av ständiga konpolitiken omöjligt att här närmelsevis uppskatta. Varje rörelse, förening eller allmänt företag kräver uppmuntran eller beskydd från kronans bärare, och hans dag uppdelas i en massa plikter varom få kunna göra sig en föreställning. En icke oöf-tydlig del därav faller på tronföljaren, vars dagliga korrespondens är ansenlig och vars närvaro kräves på alla håll. Genom sin ställning över partierna och samhällsklasserna kan han ingripa i det nationella livets detaljer på ett helt annat sätt än den "folkvalde" presidenten som först måste tänka på partiet och gärna gång och anseende. I vilken republiken identifierar sig själv med dess fram- blick kan statsöverhuvudet — såsom skedd vid Wembleyställningen — låta fotografera sig åkande på ett leksakståg tillsammans med sina under- säters barn? Engelmännens äro trots allt stolta över det mått av personlig frihet, de kunna bevilja sin monark, och den moderna tendensen att Edward VII:s intellektuella pas- sion var utrikespolitik, så kan end-

ras om icke även i den moderna kon- stitutionalismens föregångsland kun- gamaktens begränsning en smula över- drivits.

I England är dessutom monarkens inflytande på alla områden utanför med han måste överhoppas av alltför lojala undersåtar.

är snarare att med den djupaste sym- pati beklaga det mått av plikter, var- När man vidare betänker, att ge- nom en ny lag det brittiska imperiet är en personalunion och konungen den sammanhållande länken i det vid- sträcktaste rike, världshistorien kun- nat visa, förstår man utan vidare att ett tronskifte skall för det brittiska folket te sig som en allvarlig och djupt ingripande sak.

De känslor av lättnad, förbättringen i konungens hälsotillstånd och upp- skjutandet av den oundvikliga stunden överallt framkallat kunna därför lättare tänkas än beskrivas.

Det är ett ansvar, som väl behöver delas och den blivande konungens vägran att söka någon, som delar det, är för visso ägnat att framkalla hans undersåters bekymmer. För att hit- ta en ogift suverän på den engelska tronen måste man leta länge och väl, om man icke nöjer sig med "jungfru- drottningen" Elisabet. Hennes yt-

gent! — Ty där visades Greta Gar- bos senaste. Naturligtvis!

Ellen Swanberg är helt och hållet upptagen av sitt äventyr. Varje mi- nut om dagen, och varje dag. Hon speglar sig ofta. Tänk om hon skul- le vinn! Det skrämmar henne — — — En kväll säger Joe plötsligt: "Vet du vad Ellen?" Nej, det visste hon ej. Jo! — jag tror bestämt att du blir vackrare för varje dag som går."

Ellen riktigt bleknade. Tänk om det var sanning? Hon skulle kanske vin- na. "Jag mötte Gerdas man i dag", fortsatte han, "och vet du vad han talade om för mig? Jo! — Gerda den tokan har annu sig till en skön- hetstävling! Han tyckte det var

Hör du en Sång genom Larmet?

Världen bullrar omkring dig —
det böljar av skrik och skratt —
det är de tusen fröjdernas
jublande fest i natt!

Du också skall jubla och skratta
och höja bägaren full
för det glada, svallande livet,
för den sprudlande livsglädjans skull!

Längtifrån? — Ur ditt hjärta visst?
Säg — hör du en sång genom larmet?
Den ljuder så blitt och sorgset.
Du minns — när du hörde den sist.

Det tonar, som bure du något
där inne förtvivlat kärt.
Har kanske du en gång en fjärran,
strålände stjärna begärt?

Tvst — det tonar förfärande stilla
och liuvt — du vill gråta därvid
Bär du på något så vackert —
då har väl ditt hjärta frid?

En tongång skälver och slocknar.
Det är glädje och fest i natt!
Du hör blott det brusande ekot
av bullrande visor och skratt.

Så, lyss — är det tyst nu i hjärta?
Höet bruser livsglädjens ålv!
Du spelar och skrattar — var är då
i allt detta buller du själv?

skojigt han. Det skulle då inte jag
tycka om du skulle gå och göra det
samma."

I dag kom månadsnumret av maga-
zinet ut. Ellen kunde knappast vä-
nta tills Joe hade gått till sitt kontor,
innan hon rusade ut för att köpa det.
Hon såg det på långt håll! Långa
pappersremar klittrade på fönstret i
bokhandeln.

"Ellen Swanberg Wins Beauty Cha-
test."

Hjärtat halvvägs stannade. Benen
ville knappast bära henne, medan hon
vände om hem och grät. Varför ha-
de hon gjort det? Aldrig mera några
äventyr för henne! Det lovade hon.
Och vad skulle Joe säga?!

Detta var nu verkligen aktuellt!
Nu, måste det ju komma till Joes
kännedom, — detta var oundvikligt.
Och tänk all den publicitet det skul-
le åstadkomma! Hon skulle aldrig
stå ut med det! — Hon måste fly!
— Men även detta var ju vansin-
nigt. Inte kunde hon fly inte, —
det var ju alldeles otänkbart! — Att
hon var vacker nog att vinna, det för-
ändrade ingenting. Hon nästan on-
skade att hon vore ful. — Och när
hon tänkte på vad denna hennes dår-
skap, detta så oskyldiga äventyr, ha-
de fört med sig, trodde hon att hon
skulle bli galen. Reporters! Kame-
ror! Nyfikenhet! Publicitet! Vad
skulle hon göra?!

Det var då som Gerda, kom inru-
sande i rummet.

Ingen shopping-bag i dag. Bara ett
magasin!

"Ellen" postade hon, va' ska' vi gö-
ra? Vi bytte om foton! Mycket rik-
tigt! Där i magasinet var Gerdas
bild med Ellens namn under. De ha-
de sänt av breven tillsammans, och
i brädsken hade de varit oförsiktiga
nog att byta kort. Ellen drog en
suck av lättnad. Naturligtvis måste
Joe så reda på det! — Det var ju
oundvikligt. Men nu när hon i alla
fall inte hade vunnit, så skulle han
nog förlåta henne.

"Vi kan ju säga att du begagnade
namnet för att vara anonym", före-
slog Ellen. Och så blev det.

Joe kom hem litet tyst och slun-
ten. Sade ingenting alls. Med dar-
rande läppar bad Ellen om förlåtelse.

"Din lilla dumbom", sade Joe, "där
förlåter jag naturligtvis, det behöver
du ju inte fråga. Men — jag kan
verkligen aldrig förlåta den där för-
dömda tävlingsdomaren, som kunde
tycka att Gerda var vackrare än du!"

och hans spännande färd över land
och hav framst där för som histo-
riska händelser mot bakgrunden av
en ovis och spännande framtid. Vad
beträffar det förflutna och dess un-
domliga överdåd, dess "sturm und
drang" vari en kraftnatur med en
nästan onaturlig sensitivitet brottats
med livets första problem, och dess
alltid underhållande "sadd av vild-
havre", för att begagna ett engelakt
uttryck, därom bekymra sig dock ic-
ke de toleranta engelsmännen i ön-
dan. "Prins Hal" var trösterordet
varmed man lugnade drottning Vic-
torias oroliga modersbjärta, och än
en gång ha engelsmännen fått slä-
pp sin nationalpoet, där Henry V.
— i sista akten av Henry IV — tar
avsked av sina dryckeskamrater ge-
nom att kora Falstaff och hans kam-
mer hela världen att följa det med
oförminskad spänning. "Somliga äro
födda till storhet, somliga förvärva
den och somliga få den kastad på
sig."

Presume not that I am the thing I
was.

For God doth know, so shall the world
perceive.
That I have turned away my former
self.